

SZERETET – SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 294. szám

2017. október

„Hallgasson meg téged az ÚR a veszedelem napján, legyen oltalmad Jákób Istenének neve! Küldjön neked segítséget szentélyéből, erősítsen a Sionról!” (Zsolt 20,2-3)

Hála

Olyan sok minden történt velünk az elmúlt évben, és a közelgő Hálaadónap éppen alkalmas lesz arra, hogy visszatekintsünk és hálásak legyünk az apró és nagy csodákért, vezetésért, gondviselésért, gyógyulásért, de akár a nehézségekért is, amelyekben velünk volt Isten.

Van egy keresztyén csoport, akiknek fő témája a hála, amit el is neveztek H vitaminnak. Vagyis a hála egy olyan "szer", amely segít megtalálni az örömeket az életedben, segít elúzni a keserűséget, az aggodalmakat. A honlapjuk: hvitamin.hu.

„A hála érzése csak úgy ébredhet fel bennem, ha számba veszem, hogy mi mindent kaptam. Ha nem hiány-centrikus gondolkodással élem az életem (nincs), hanem hála-centrikusan (van). Isten áldása is a hála útján érkezik. Amikor a hiányra összpontosítunk, akkor a semmit markoljuk, de azt nagyon, ... az ökölbe szorított kézbe semmit nem lehet tenni. A szívedben felébredő hála az, ami kitárt kezeket ad: Istenem, köszönöm, amit kaptam, olyan nagyszerű lehetőségekkel áldottál meg, kérlek, segíts kilépni a hiány-centrikusságból. Szeretnék látni, és nem akarom becsukott szemekkel, ökölbe szorított kezekkel élni az életem.”
(Újragondoló)

S. L.

Dicsérje Őt a köd is!

Minden lélek és minden létező,
hó és szélvihar, tűz és jégeső,
Dicsérjétek az Urat!

Még a köd is dicsérje szent Nevét,
ez a nyirkos szürke pára,
eloszlik majd nemsokára,
ha egyszer Isten azt mondja ELÉG!

Lelkem, dicsérd az Urat!
Ne csak a napsugarakért,
virágos, tarka rétekekért,
áldást osztó őszökért,
gazdag kijelentésekért,
testvéri, meleg szívekért –
hanem a ködért is!

Lelkem, ne utáld meg a ködöket,
a botokat, a vesszőket,
a sötét, járatlan utakat!
Meglásd, tündöklőbb lesz a nap,
s túlradóbb szívemből a hála,
mikor a Mester parancsára
felszáll a köd, s világos lesz újra.

Ó, zengjed, zengd hát, szívem húrja!
Köd... sok nehéz óra – ,
dicsérd az Urat.
Legyen szívem mélyebb, alázatosabb!
Ködök, vigyétek végbe rendeletét,
amíg csak ő nem mondja:
„Most már ELÉG!”

Személyes hálaadás

Mindannyian láttuk már a vásárolt készülékeken a „Made in Germany”, „Made in Hungary”, stb. feliratot, amiből megtudhatjuk, hogy ezeket a tárgyakat hol készítették. Gondoltunk rá, hogy minden szelet kenyérre rá lehetne írni: „made in Heaven” = mennyben készült? Tudjuk, hogy Isten áldásai nélkül – termőtalaj, vetőmag, eső, napsütés – maga a tudomány egyetlen gabonamagot sem tudna létrehozni, ami viszont a mindennapi kenyérhez okvetlenül szükséges. Istennek ezt a gondviselését köszönjük meg, ha evés előtt hálát adunk. *„Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen.”* (Zsolt 145,15-16)

Reggelente hálát adok, hogy Isten ezt a napot is életem hosszához hozzáadta.

Hálás vagyok családomért, gyülekezetünkért, ahol szeretetközösségben, békességben élhetek. Hálás vagyok a most nyáron született egészséges iker fiú unokáért.

Örülök, hogy Magyarországon élhetek, ahol sem földrengések vagy nagy árvizek, esetleg hurrikánok, vagy szörnyű terroristámadások nem keserítik meg az életünket. Legyünk hálásak Istennek ezért, és köszönjük meg érdemtelenül kapott kegyelmét hozzánk.

Végül, a mai ember egyik fő problémája a félelem. Ez nemcsak most ősszel a búskomorság, depresszió idején van így, hanem általános jelenség. Milyen csodálatos békességet ad nekünk hívőknek Isten ígéje. Nem kell a jövőtől félnünk, hiszen ígéretünk van: *„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy”* (Zsolt 23,4), és ez nekünk elég. Mint Isten gyermekei tudjuk, hogy *„nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”* (2Tim 1,7) Köszönjük meg ezt mennyei Atyánknak, mert senki sem tud kezéből kiragadni bennünket.

Tudom, jövőre is sok okunk lesz a hálaadásra.

Dr. Katzenbach Tibor

Gondolatok a SÓ-ról

Néhány hónapja egy másik gyülekezet vasárnap délelőtti istentiszteletét figyeltem on-line, és akkor hallottam egy rövid, általam nem ismert verset, amely megérintette a szívemet, és elindította gondolataimat a „sóval” kapcsolatban, mely gondolatok azóta is élénken élnek bennem.

Íme a vers:

Túrmezei Erzsébet: Só a levesben

Fortyogó, idegen anyagban

Kever a fakanál.

Hol a hófehér csillogás?

Kristálytestvérek békés közössége?

Jaj, tűnök, olvadok!

De a fazék mélyéből üzenem,

Hogy SÓ vagyok!

Hogy most is SÓ vagyok!

Hogy itt a levesben is SÓ vagyok!

Szín, forma vész, az ÍZ marad.

S vigasztal a kevergetés alatt,

Hogy jó ez így, mert tudom,

KI forgatja a kanalat.

Vegyészként elég sokat tanultam a sókról mint vegyületekről: tulajdonságaikról, előállításukról, felhasználásukról. De most nem erre gondoltam, hanem kizárólag az ételeink ízesítésére naponta használt konyhasóra (NaCl). Eltűnődtem, hogy manapság hány féle sót árulnak a boltokban: tengeri só, Himalája só, parajdi só, finomítatlan és finomított só, jódozott, és különböző ízesítésű sók, de az a közös bennük, hogy mindegyiket az ÍZE miatt vásároljuk és használjuk az ételeink ízesítésére.

Először a gyermekkorunkban megismert magyar népmese jutott az eszembe, amely a

só mindennapi életben betöltött fontosságára döbrentette rá a mesebeli királyt. Az Úr Jézus a hegyi beszédben azt mondta, hogy „ti vagytok a földnek sói; ha pedig a só megízetlenül... nem jó azután semmire...” (Mt 5,13).

Az énekkar egyik éneke így hangzik: "Ha sóvá lesz az életed, úgy ízesül a világ, s megérik majd az emberek az Úr Jézus irgalmát".

A költőnő nagy bizonyossággal jelentette ki: „SÓ vagyok!” mindenhol, minden formában „SÓ vagyok”! Én nagyon szerényen, halkán, legfeljebb egy kérdőjeles mondatot mernék megfogalmazni: Én SÓ vagyok??? Ott, ahova Isten helyezte az életem, a környezetemben én SÓ vagyok? Megérik rajtam, általam az emberek Isten kegyelmének, irgalmának jó ízét? Az ízetlen só nem jó semmire.

Szeretnék SÓ lenni, és ízesíteni a világot, ezáltal is az Úr eszköze lenni az emberek felé való szolgálatban.

Erdősné dr. Horváth Éva

Dicsérjük az Urat - MABAVIT

Sokszor tapasztaltam már, milyen nagy örömet adhat az éneklés együtt, énekkarban. De nemcsak énekelni szeretek, hanem hallgatni is, éneket, zenét. Ezért amikor lehetőségem van rá, ha van hely a buszon, elkísérem a Központi Énekkart a szolgálatra.

Így történt ez augusztus 4-én, szombaton is, a debreceni MABAVIT egyik komolyzenei szekcióján. Énekkari találkozó volt a FÓNIX csarnok mellett található Hódos csarnokban. A Központi Énekkarral együtt mentem a különjáratú busszal és legnagyobb unokánk, Zsófi is velünk utazhatott.

Egymás után érkeztek a csarnokba az énekkarok és zenekarok: a Központi Énekkar, a Vox Nova férfikar, a tiszántúli vegyeskar és férfikar, Erdélyből énekes és zenész testvérek sokan. Az énekes testvérek annyian voltak, hogy teljesen megtelt az

egyik oldalsó lelátó. A pengetős zenekar, a nagy összevont fúvószenekar, orgona, zongora és a karmesterek a középrészen kaptak helyet. Mi hallgatók a szemközti lelátót foglaltuk el.

Elsőként a tiszántúli vegyeskar énekelt számomra is nagyon kedves énekeket: "Meváltva", "Lelkem kíván Téged". Majd egy zenei feldolgozás következett: "Ha Isten békéje lakja szívemet". Cselló szólaltatta meg ezt a gyönyörű dallamot zongora kísérettel, előadói a debreceni gyülekezetből jöttek. Ezután Szilágyiné Mátyus Elvira vezényelte az országos összevont férfikart. Nagy örömmel hallgattuk énekeiket: "Napfény ömölt szívembe", "Istenünknek hálát zengünk" és zsoltár feldolgozást is.

A mandolin zenekart Füstös Gyula testvér vezényelte, 6 éneket pengettek. "Legyen szívünk vidámsággal" volt az első, és a többi is mind lelkesítő ének volt.

Összevont vegyeskar következett nagy fúvós zenekari kísérettel, a "Szent vagy" című ének. Csodálatosan szólt, az összes énekes egy nagy énekkarban, és a hangszerek hangja együtt betöltötte a nagy csarnokot! Aztán az erdélyi férfikar külön énekelt: "Krisztus katonái" és más énekeket. Majd a fúvós zenekarral csendült fel: "Nagy Király". Ismét vegyeskar következett, Tóka Szabolcs testvér feldolgozásában: "Tégy foglyoddá, Uram". Utána fúvós kamara-zenekar is játszott Pék Csaba vezetésével.

Az összevont férfikar énekelte még a következőket: "Királyi zászló jár elöl", "Isten népe hegyen épült város legyen", mind öröme hangoló énekek számunkra, de az éneklő testvéreken is boldogság látszott!

Tovább nem sorolom, de nagyon hálás vagyok Istennek, hogy ott lehettem a hallgatók gyülekezetében, és olyan élményben volt részem, mely sokáig emlékezetes marad számomra. Fülemben és szívemben még most is visszhangzanak az ott hallott énekek.

Marton Andrásné

Szemelvények a protestáns habánokról

Az 1620. november 8-i fehérhegyi csatát követően – mikor a csehek vereséget szenvedtek II. Ferdinánd csapataitól – Cseh- és Morvaországban is kezdetét vette a Habsburgok katolicizáló uralma. Ezzel együtt járt a protestánsok – elsősorban a morva-testvérek, és a korábban hozzájuk csatlakozott hutteriek, svájci-testvérek és más „új-keresztyén” gyülekezetek tagjainak – üldözése, birtokaik elkobzása, „udvaraik” megsemmisítése.

Bethlen Gábor Habsburg-ellenes hadjáratai során többször találkozott a morvaországi, illetve Felső-Magyarországi és a hozzájuk csatlakozott más testvérekkel. Ők számtalan esetben járultak hozzá a több tízezres hadsereg élelmezéséhez, a hadfelszerelés javításához és kiegészítéséhez, a beteg katonák gyógyításához. A közvetlen kapcsolat révén megismerte szenvedésekkel teli életüket, vándorlásaikat. Tudomása volt a Habsburgok, illetve a Felső-Magyarországon állomásozó hadak ellenséges magatartásáról. Ezért is döntött Bethlen Gábor hittestvéreink Erdélybe költöztetése mellett.¹

„Mi, (Bethlen) Gábor, Isten kegyelméből, a Szent Római Birodalom és Erdély fejedelme, Magyar Királyság egy részének hercege, Székelyföld grófja, továbbá Oppeln és Ratibor hercege ezzel a levéllel tudatom alattvalóimmal, akiknek szól, hogy ez a jó és sok dicső tettel felruházott fejedelmi hivatal ama népeket, akik alárendelik magukat a közösség boldogulásának, jólétének és lakásának, szorgalmasan gondjukat viselik, és akik a földet az ország alá rendelik, a szeretett béke érdekében a kívánt javakat élvezhetik.

Mi is, boldog irányításunk kezdetekor nem gondoltuk szükségesnek, mivel ez országunk, szeretett hazánk, amit korábbi időkben viszontagságok ziláltak szét, és a legboldogabb állapotba szeretnénk juttatni.

Ezért mi, a Mindenható Isten kegyelméből, fogyhatatlan szorgalmunkból, törődésünk-ből és nagy ráfordításunkból adódóan ismét megkívántuk és megerősítettük a kívánt békét.

Szükségesnek találtuk mindenféle kézművesség és foglalkozás (bármilyen akadály nélkül, ahogy ezt bizonyára mindig is elrendeltük és megirányoztuk) ismételt meghonosítását.

Mikor ezen a dolgon fáradoztunk, megértettük, hogy a testvéreket (morvaiaknak is nevezik őket) az elmúlt években a háború borzalmai elűzték Morvaországból, a lakhelyükről, mindig szétszóródtak, s hogy az említett foglalkozásoknak különösen jó mesterei.

Amikor megparancsoltuk, hogy bárhol legyenek a Királyság Területén, keressék meg és gyűjtsék össze, a családjukkal együtt épségben hazánkba, Erdélybe vezessék őket, miáltal mindenféle szokásos kézimunkát a mi országunkban is minél alkalmasabban és sikeresebben mind a közösség, mind pedig a mi, illetve szeretett országunk megszilárdításának érdekében üzzenek és végezzenek, és hogy a háztartásunknak ne nagy veszteségével kelljen ismeretlen helyekre utazniuk.

Ezért mi, ezeket a morva testvéreket, örököseiket és utódaikat mind különböző kegyes jóakaratusunkból a nemzetség egész alapját és udvarát mezővárosunkon benépesítésre letelepítjük.

Ezeknek okirataként és örökérvényű igazolására kegyesen adományoztuk e levelet a hozzánk tartozó hiteles titkárság alátámasztásával az említett morva testvéreknek, illetve utódaiknak és örököseiknek [...]

Kiadatott városunkban, Gyulafehérváron, július negyedik napján, Krisztus Urunk ezerhatszázhuszonkettedik évében...”

(Alvinci kéziratok, 1623-44, Szolgatárs)”²

„Az egykori Pozsony, Nyitra, Trencsén megyék anabaptistáit 1760–1763 között kényszerítették vallási különállásuk

feladására, ez egyben megszüntette nyelvi önállóságukat is, szlovákká váltak. E csoport belső fejlődésű szlovák neveként alakult ki a *habán* megjelölés (Haushaben „anabaptista udvar”, habansky dwur), amely a német és a magyar nyelvbe is átkerült (1770 után)... Az újkeresztények közösségének tagjai között nagytudósú orvosok és sebészek voltak, akik jól értettek különféle vegyszeti eljárásokhoz is. Kiváló iparosaik voltak (szíjgyártók, késesek, fazekasok). Finom művű kerámiájuk egyedülálló technikai kivitelben készült (habán kerámia). Az ónmázás eljárást az újkeresztény fazekasok terjesztették el. Az általuk közvetített mintakincs, színekultúra jelentékenyen befolyásolta a magyar, morva, szlovák, szász, román színes-mázás kerámiakészítő központokat. Különösen a 18. században gyakorivá vált viselet- és munkaeszköz-ábrázolásokkal díszített edényeik az anyagi kultúra kutatása szempontjából is figyelmet érdemelnek. Miután az újkeresztények házközösségekben éltek, a szokásostól eltérő nagyobb méretű épületeket emeltek, amelyeknek padlásterében hálókamrákat képeztek ki. A 18. sz. végén racionális tűzvédelmi megfontolásokból korszerűsítették belső felületükön sározással szigetelt, szalma héjazatú tetőszekeiket (ún. *habántető*).

Irod.: Román János: A habánok Sárospatakon (Sárospatak, 1959); Herepei János: Adattár XVII. századi szellemi mozgalmaink történetéhez (I., szerk. Keserű Bálint, Bp. – Szeged, 1965); Kiss Lajos: Az anabaptisták elnevezései a magyarban (Magy. Nyelv, 1967)”³

Figyelemre méltó, hogy Székelyudvarhelyen „Habán Fazekas Céh” működött. Erről a tényről Korondon még ma is beszélnek. Ugyanis a hírneves fazekas-központ termékeit elsősorban a közeli Udvarhelyen értékesítették. Itt találkoztak, ismerkedtek meg a „habán” kézművesekkel és termékeikkel. A korondi és „habán” fazekasság ötvözetéből jött létre a mai világhírnévnek örvendő korondi székely

nép- és iparművészet ezen ága, melynek jeles művelői voltak.⁴

S. Zné

¹ Zágoni Jenő: Bethlen Gábor és a baptisták - 62. o.

² Zágoni Jenő: Bethlen Gábor és a baptisták - 67. o.

³ forrás: <http://mek.oszk.hu/02100/02115/html/5-967.html>

⁴ Zágoni Jenő: Bethlen Gábor és a baptisták - 63. o.

Előjárószo

Az éneklés szeretete

Már gyermekkoromban közeli kapcsolatba kerültem az énekléssel. A családban természetes volt az éneklés. Édesapám volt a gyülekezetben az énekkar és a fúvószenekar vezetője, és ő játszott a harmóniumon is. Otthon is volt harmóniumunk, és édesapám gyakran – amikor a munkája engedte – odaült hozzám, és elkezdett játszani. Mellette még énekelte is az éneket, amit játszott. Ezek után, mi gyerekek egyre jobban megismertük az énekeket. Majd a nagyobb testvéreimmel – mivel sokan voltunk testvérek – már nem csak a dallamot énekeltek, hanem a többi szólamot is elkezdtek dúdolni. Később ez már úgy kiforrott, hogy ha már négyen otthon voltunk, körülálltuk a harmóniumot, és igyekeztünk négy szólamra énekelni. Ha valamelyikünknek gondja akadt a szólamával, édesapám segítette azt kijavítani és jól megtanulni. Így már otthon megalakult egy négyszólamú énekkar. Ezután már a gyülekezetben is szolgáltunk az énekekkel. Annyira megszerettük az éneklést, hogy ezt folytattuk a családból kikerülve, felnőtt korunkban is. Mindnyájan vittük a saját gyülekezetünkbe az éneklés szeretetét és szolgálatát. Így én is, amikor elkerültem otthonról, kerestem a lehetőséget, hogy énekkarban énekelhessek.

Amikor Miskolcra mentem a technikumba tanulni és dolgozni, természetesen a miskolci gyülekezet énekkarában énekeltem. De amikor házasságkötés révén Pécsre költöztem, akkor bekapcsolódtam a

pécsi gyülekezet énekkarába. Nagyon jó énekes házastársat kaptam, aki ugyanúgy szeret énekelni, és együtt énekelhettünk a családi énekkarukban. Majd amikor gyermekeink születtek, velük is igyekeztünk megszerettetni az ének-zene szolgálatot. Hálás vagyok Istennek, hogy ez meg is valósult. Tanítottuk őket, zeneiskolába is jártak tehetségük szerint. Nem véletlen, hogy hárman egymás mellett énekeltek a Központi Énekkarban és a Vox Nova férfikarban is, ameddig volt rá lehetőségünk, amiért nagyon hálásak vagyunk Istennek. Ez egyáltalán nem a mi érdemünk, legyen Istené a dicsőség, hogy a gyerekek is megéreztek az éneklés jó ízét.

Szeretném megragadni az alkalmat arra, hogy bíztassam a gyermekeket és a fiatalokat a gyülekezetünkben, hogy szeresség az Urat dicsérni énekek által is, jöjjenek az énekkarba, kapcsolódjanak be az énekszolgálatba, mert nagyon szép és illendő dolog Őt dicsérni. Sok erőt ad a hétköznapiakban is, ha ott zsong a fülünkben egy-egy ének szövege, és dúdoljuk a dallamát magunkban, vagy megvidámít, megerősít nehézségek között. „Sziklaváram, Istenem, te vagy, én csak Tebenned bízom.” Vagy „Ha Isten békéje lakja szívemet, úgy dúlhat vihar ellenem...”, „Hálával áldozom, mert szemem lát, felmérni nem tudom e nagy áldást.”

Olyan nagy szükség volna arra, hogy gyermekeink szeressenek énekelni, mert ez nagyon fontos a szép énekkari szolgálathoz és az utánpótlás biztosításához a szolgálatban megfáradtak helyére, hogy az énekkar szolgálata folytatódhasson Istenünk dicsőségére és a gyülekezet épülésére.

id. Marton András

Szeretnék énekelni Néked

Szeretnék énekelni Néked,
Uram, nyisd meg ajkamat,
hogy szent legyen mindig az ének,
mely szívemből felfakad.

Hadd zengjem, el, hogy százszor áldott
keresztednél ki megpihen,
hadd zengjem el, hogy megtalált ott,
s békére lelt az én szívem.

Szeretném énekelni másnak,
hogy Néked énekelni jó,
hogy életünk bús lázadás csak,
míg el nem ér az égi Szó.
Azt zengeni, a Szót, a Szódat,
mely életet adott nekem!
Szeretnék énekelni Rólad
halálig engedelmesen.

Szeretnék énekelni Néked
folyton, ameddig itt leszek,
szeretnék hangot adni, szépet,
mikor lelkemhez ér Kezed.

Füle Lajos

Ifjúsági rovat

Szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket az ifjúság nevében.

Mint azt mindnyájan tudjuk, elkezdődött egy újabb iskolai tanév. Itt az ősz, egyre hűvösebb az idő, és az állandó reggeli koránkeléshez és késő estig tartó tanuláshoz nehezen szokunk hozzá. Nagyon jó viszont, hogy ilyenkor ismét elkezdődnek az ifjúsági órák, mert nagyon sok erőt adnak, és energiával töltenek fel az igei üzenet mellett a jó beszélgetések, a dicsőítés, a játékok és a közösen töltött idő is. Az első pénteki ifjúsági óránkat szeptember 15-én tartottuk a lelkipásztorlakás alagsorában található ifjúsági teremben. Az alkalmat palacsintázással és egy kis játékkal kezdtük, hogy ellensúlyozzuk a péntek esti fáradtságot és a rossz idő okozta levertséget. Ezek után már vidáman meséltük el egymásnak a nyári élményeinket, és kértük a többiek imatámogatását a következő év céljainak megvalósításához. A tanítást Gál Tamás tartotta, majd az este végén a dicsőítő csapat vezetésével magasztaltuk Istent.

Ifink életét idén is kisebb változtatásokkal szeretnénk színesebbé tenni. Ennek keretein belül úgy tervezzük, hogy havonta egyszer meghívunk egy előadót, hogy ő tartsa nekünk az ifi órát, így egy-egy témát különböző szemszögekből tudunk megvizsgálni. Az első ilyen előadónknak nem kellett sokat utaznia, hiszen Katona Béla lelkipásztor látogatott meg minket. Nagyon érdekes beszélgetésünk volt többek között arról, hogy vajon a mai keresztény fiatalok miért nem akarják felvállalni az értékeiket.

Szabó Noémi idén a nyolcadik osztály elvégzése után átkerült hozzánk, az ifibe. Most az ő beszámolóját olvashatják a testvérek, hogy hogyan éli meg az új iskolakezdést:

„Vége a nyárnak, és ezzel valami új kezdődik. Ahogy magam mögött hagytam a nyarat, szép lassan meg kellett barátkoznom a gondolattal, hogy az életem meg fog változni. Új suli, új osztály, új emberek, ifi és új közösség. Számomra elég ijesztő, ha belegondolok, mennyi új kihívás vár rám az elkövetkezendő időben. Ahogy az osztályomban, az ifiben is új emberek várnak majd, és rá kellett jönnöm, hogy egy új korszakba lép az életem. Tudom azt, hogy minden kezdet nehéz és fáradtságos, de egyben meghatározó is az életemre nézve. Bízom abban, hogy Istennel jóval könnyebben indulnak a dolgok, tudva azt, hogy Ő irányítja a lépteimet, és vezeti az utamat. Most, hogy elkezdődött a suli, belátom, hogy nem ártana egy kis rendszert bevezetni, napi rendet beosztani az eredményesebb tanulás és a lelki életem fejlődése érdekében.”

Szeptember 24-én délután került sor az éves beszámolóra az ifjúsági nyaralásról. Nagyon lelkesen készültünk bizonyágtételekkel, énekkel és képes beszámolóval, hogy átadhassunk egy picit abból a hangulatból, sok-sok élményből és vidámságból, amiben a kácsi nyaralás alatt részünk volt. A fiatalokkal úgy éreztük, hogy nagyon áldásos volt ez az alkalom, és örülünk, hogy volt lehetőségünk beszámolni

erről a számunkra meghatározó néhány napról.

Az elkövetkezendő hónapokban szeretnénk ellátogatni néhány ifjúsági konferenciára. Többek között Pócsmegyeren és Vácon is lesz lehetőségük a fiataloknak együtt dicsőíteni, tanításokat hallgatni, találkozni egymással és Istennel. Ezekon kívül már elkezdődtek a rendszeres alkalmak a Wesselényi utcai gyülekezetben is, ahol keddenként hétről hétre több száz fiatal gyűlik össze egy nagy közös ifiórára (további infó a budapestifi.hu weboldalon).

Kovács Kamilla

Apropó - 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat eredeti terve szerint az aktuális interjúalanyunk továbbadja a „hólabdát” egy másik generációhoz tartozó testvérnek, ami a korábbi beszélgetésem során pontosan így meg is történt. Ennek jegyében egy „búcsúinterjút” olvashatunk a **Császár házaspárral, Leventével és Laurával.**

1. A nyaralások miatt kevesebben voltak jelen azon a nyári istentiszteleten, amikor elköszöntetek a gyülekezetüinktől – sajnós én sem hallottam élőben a szavaidat. Hogyan alakult úgy, hogy elköltöztetek Szokolyára? Levente: Isten vezetése nyomán költöztünk a Börzsönybe, Szokolyára. A kiindulópont az volt, hogy mindkettőnkben megfogalmazódott a munkahelyváltás gondolata. Volt, hogy Laura munkahelyváltásáért imádkoztunk, volt, hogy az én munkahelyváltásomért. Miután egyszer mindkettőnk munkahelyváltásáért imádkoztunk, 1,5-2 héten belül megkerestek egy olyan ajánlattal, ami mindkettőnknek szólt. Utána sem lett vége az Isteni vezetésnek: akár a házvásárlás, akár a lakáseladás terén,

minden passzolt. Emiatt nyugodt szívvel vágtunk bele.

2. *Mondtad az előbb, hogy éppen most a Dunakanyarban ültök, és nézitek az elmenő hajókat a gyerekekkel (telefonos interjú készült). Ha kicsit előrenézünk: mi vár Rátok Szokolán? Hogy képzeljük el a mindennapjaitokat?*

Levente: Augusztus elején elkezdtek az új munkát – egy cégnél, egy helyen dolgozunk Laurával. Többek között a ház felújítása következik november elejétől, külső és belső munkákkal. Laurának ez nem nagy váltás, nekem viszont az. Az vár rám, hogy megszokjam a vidéki életet, és nekem más a kis gyülekezet is.

3. *Mi volt különösen fontos Számotokra a gyülekezetben?*

Levente: 11 éves korom óta jártam ide, és több mint 10 éve tértem meg. Rengeteg gyerekkori barátság, élmény, valamint életem meghatározó pontja, a megtérés is ide kötődik. Sok fiatalkori szép emlékem van, és később a fiatalok között is tevékenykedhettem.

Laura: Én szolgálni akartam, és ez megadatott. Amit Isten rám bízott, azt szerettem volna tenni: az ifjúsági munkában Levi támogatását, gyülekezeti szinten az éneklés vezetését, szervezési feladatokat, gyerekeknél az ének betanításokat. Az ifjúságban sokat tevékenykedtünk. Elsősorban Levi támogatása volt fontos számomra.

4. *Mit üzennétek a gyülekezetnek az Apropó rovat sorain keresztül?*

Laura: „Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (1Kor 16,14). Továbbra is szeressék egymást a testvérek.

Levente: Feltételezzük a jót a másikról, és ne felejtsük el a közös célt – ezzel sok súrlódást el lehet kerülni.

5. *Mi az az igevers, ami aktuálisan szól nektek, és különösen fontosnak tartjátok?*

Levente: „Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.” (Mt 24,35) Ez az Ige azt jelenti nekem aktuálisan, hogy a lakóhely és a munkahely változnak, de az Ő

beszéde megmarad örökké, akárhol is élünk vagy dolgozunk.

Laura: „Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, de nem vétkezett.” (Zsid 4,15) Esendő vagyok én is, és mindig nagyon sokat jelent nekem az, hogy van Valaki, aki ismer minket, és nem tudok se rossz, se jó meglepetést okozni neki.

Palotai Krisztina

Programajánló

- Okt. 8. Sipos Márk szolgálata
Okt. 15. Hálaadónap
Okt. 29. Reformáció emlékünnepe -
du. Bacsó Benjámín szolgálata

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától
Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától
Bibliaóra: csütörtök 18:30
Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00
Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt
Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30
Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján
Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő
hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

Következő lapzárta: október 25.

SZERETET-SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja
Felelős szerkesztő: Katona Béla
Szerkesztő: Simon Lidia simonlidia72@gmail.com
Gyülekezet honlapja: www.pbg.hu